

TEGEN FLUORIDERING

Onder auspiciën van de Vereniging tot bescherming van het Drinkwater heeft Dr. J. R. JANSMA, mondarts te Hilversum, een brochure uitgegeven waarin hij enige principiële en medische bezwaren ontwikkelt tegen de fluoridering. Zijn bedenking is o.m. dat men de ouders niet kan dwingen hun kinderen tegen „allerlei ellendige ziekten” te laten behandelen, terwijl ter vermindering van het tandbederf dwang ineens wel geschiedt.

Ten aanzien van de medische bezwaren stelt de schrijver dat door fluorgebruik de tandwisseling vertraagd wordt en over de frequentie van de parodontose („die verschrikkelijke ziekte”) wordt maar niet gepraat.

Bij een niet onaanzienlijk percentage der fluorgebruikers in Amerika treden gevlekte tanden op; de marge tussen werkzame en giftige concentratie acht de schr. dus wel zeer gering. Voorts zijn er tegen ieder geneesmiddel of chemische verbinding overgevoelige individuen; de vele publicaties daarover worden z.i. met een brede zwaai door de Gezondheidsraad van tafel geveegd.

De schr. stelt dat er verschil is tussen kunstmatig en van nature gefluorideerd water; het laatste bevat zoveel andere elementen dat een veel groter fluor gedeelte het lichaam verlaat en minder fluor in de bloedbaan overgaat. Bij het eerste zal de fluorophoping in het skelet veel sterker zijn en de kans op de „afschuwelijke chronische fluorvergiftiging” met verstijving, vergroeiingen en pijnen... lijkt z.i. niet denkbeeldig. Ook wordt melding gemaakt van meer idiotie in fluorstreken.

Nodig is z.i. research. Alles wat de commissie naar voren brengt zijn aanvechtbare sterftestatistieken. De schr. ziet in de propaganda voor fluoridering een nobel streven om de schrikbarende toestand der gebitten te verbeteren, maar verder ziet hij veel onkunde en onbegrip, „medici hebben in het algemeen geen begrip van en wel minachting voor de tandheilkunde, tandartsen, hoe technisch ook bekwaam, missen medisch inzicht”.

De auteur acht in de strijd tegen het tandbederf suikerarme voeding noodzakelijk. In klein verband boekte Egyedi daarmee resultaten waarbij de z.g. fluorsuccessen verbleken. Voor een goede behandeling van de aangetaste elementen zijn vrouwelijke hulp-tandartsen nodig, maar „kwade tongen beweren dat de aandrang tot fluorideren mede gestimuleerd werd door de wens van de Mij. om aan deze hulpkrachten te ontkomen.”

Aan het slot verwijft de schr. Prof. WINKLER dat hij trouw blijft aan dubieuze statistieken en het doen van met name genoemde bijzondere uitspraken. Zijn bedenkingen betreffen ook het röntgenonderzoek te Tiel en Culemborg.

In het voorgaande is getracht ook de betoogvorm weer te geven, zodat de lezer een beeld krijgt van het verzet van de schrijver tegen de gepropageerde maatregel.

B.